

Τίτλος: Δροσοσταλίδα
Συγγραφέας: Αντώνης Δημητρακόπουλος
Εικονογράφηση: Έρση Σπαθοπούλου
Εκδόσεις: Ίκαρος, 2012

(ΠΗΓΗ: <https://antikleidi.com/2012/10/23/drosostalida/>)

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια μικρή ψιχάλα. Μια τόσο δα μικρή δροσοσταλίδα. Δεν είχε ηλικία, γιατί έτσι κι αλλιώς οι δροσοσταλίδες δεν έχουν ηλικία, είναι αιώνιες!

«Σπίτι μου είναι τα σύννεφα, τα ποτάμια, οι λίμνες, η θάλασσα» έλεγε και ξανάλεγε με περηφάνια χορεύοντας πάνω σ' ένα μικρό κατάλευκο σύννεφο.

Κάποια μέρα την είδε ένας αετός, καθώς περνούσε από κει, να χορεύει χαρούμενη και της χαμογέλασε.

Η δροσοσταλίδα σταμάτησε το χορό της και πλησιάζοντας στην άκρη του σύννεφου τον ρώτησε διστακτικά.

-Μήπως ξέρεις τ' όνομά μου;

-Όχι, απάντησε ο αετός και μ' ένα δυνατό τίναγμα των φτερών του απομακρύνθηκε συνεχίζοντας την πορεία του στον ουρανό.

Μετά από λίγο φύσηξε ένας δυνατός άνεμος και πήρε το σύννεφο μακριά, στέλνοντάς το στη χώρα της Βροχής.

Μόλις έφτασαν εκεί η δροσοσταλίδα είδε τις αδελφές της να αφήνουν τα χέρια τους από το σύννεφο και να πέφτουν με γέλια και φωνές προς τη γη. Μια και δυο έκανε κι αυτή το ίδιο. Άφησε τα χέρια της από το σύννεφο κι άρχισε να πέφτει, να πέφτει, να πέφτει... ώσπου ανταμώθηκε με το ποτάμι.

Σκαρφάλωσε σ' ένα ξεραμένο φύλλο που ταξίδευε στην επιφάνεια του νερού και άρχισε πάλι να χορεύει...

Ξάφνου σταματάει το χορό της και σοβαρή σοβαρή ρωτάει το ξεραμένο φύλλο.

-Μήπως ξέρεις τ' όνομά μου;

-Όχι, αποκρίθηκε εκείνο τρέχοντας πάνω στα διάφανα νερά του ποταμού.

Μετά από το μεγάλο ταξίδι της στο ποτάμι, η δροσοσταλίδα έφτασε στη θάλασσα.

Τώρα είχε γαντζωθεί πάνω σ' ένα άδειο μπουκάλι που επέπλεε πάνω στα κύματα, και χόρευε κι αυτό μαζί της.

-Μήπως ξέρεις πως με λένε; ρώτησε κάποια στιχημή λυπημένη η δροσοσταλίδα.

-Όχι, απαντάει το μπουκάλι, μα σίγουρα θα ξέρει ο αφρός των κυμάτων! .

Όταν έφτασαν στην κορυφή ενός τεράστιου κύματος η δροσοσταλίδα είπε με τρεμάμενη φωνή στον αφρό.

-Μου είπε το μπουκάλι ότι εσύ θα ξέρεις το όνομά μου. Είναι αλήθεια ; Το ξέρεις;

-Όχι, είπε ο αφρός των κυμάτων καθώς άσπριζε ολοένα και πιο πολύ τη θάλασσα...

Κουρασμένη η δροσοσταλίδα από τους χορούς και τα ταξίδια αποκοιμήθηκε επάνω στο μαλακό φελλό του μπουκαλιού...

Το πρωί που ξύπνησε ήταν πάλι στο σπίτι της, στο σύννεφο, (γιατί όταν κοιμούνται οι δροσοσταλίδες και ονειρεύονται, ελαφραίνουν και πετούν προς τον ουρανό).

Τεντώθηκε λοιπόν και όπως το 'χε συνήθεια έριξε μια ματιά κάτω προς τη γη. Και τι να δει!

Από κάτω ακριβώς βρισκόταν ένας πανέμορφος κήπος, με χιλιάδες πολύχρωμα λουλούδια. Μαργαρίτες, τριανταφυλλίες, ορτανσίες...

Η δροσοσταλίδα βάστισε από την ομορφιά του κήπου και αποφάσισε να τον επισκεφτεί. Άφησε λοιπόν τα χέρια της από το σύννεφο και άρχισε να ταξιδεύει προς τον κήπο....

Προσγειώθηκε πάνω σ' ένα καταπράσινο φυλλαράκι γιασεμιού και άρχισε να κυλάει σαν δάκρυ προς την άκρη του.

Το φυλλαράκι ένιωσε την δροσοσταλίδα πάνω του και χάρηκε πολύ.

-Σ' ευχαριστώ για τη δροσιά που μου έδωδες, είπε , πες μου τι θες να κάνω κι εγώ για σένα;

-Το όνομά μου, είπε. Θα 'θελα να μάθω το όνομά μου!

-Δυστυχώς δεν το ξέρω, αποκρίθηκε το φυλλαράκι καθώς έβλεπε τη δροσοσταλίδα να πηδά προς τα κάτω...

Για καλή της τύχη η δροσοσταλίδα έπεσε πάνω στην πλάτη μιας πασχαλίτσας.

Και όχι όποιας κι όποιας. μα της πιο σοφής του κήπου.

-Τι έχεις και είσαι λυπημένη; ρώτησε η πασχαλίτσα.

-Θέλω να μάθω το όνομά μου, είπε η δροσοσταλίδα μελαγχολικά. Αιώνες τώρα χορεύω στα σύννεφα, στα ποτάμια, στις λίμνες, στις θάλασσες... και όποιον συναντώ τον ρωτώ πως με λένε, μα κανείς δεν ξέρει. Μήπως ξέρεις εσύ;

-Όχι, απάντησε η σοφή πασχαλίτσα, αλλά θα σε πάω σε κάποιον που σίγουρα ξέρει!

Μια και δυο ξεκίνησαν και μετά από λίγο έφτασαν σ' ένα σπόρο φραουλιάς που λιαζόταν ξαπλωμένος τεμπέλικα στο χώμα.

Η πασχαλίτσα άφησε τη δροσοσταλίδα πάνω στο σπόρο και φεύγοντας είπε χαμογελώντας.

-Να αυτός ξέρει το όνομά σου.

Έκπληκτη η δροσοσταλίδα ρώτησε τον σπόρο της φραουλιάς.

-Αλήθεια; Αλήθεια εσύ ξέρεις το όνομά μου;

-Ναι, το ξέρω, απάντησε ο σπόρος μ' ένα πλατύ χαμόγελο, το ξέρω.

- Σε λένε ΖΩΗ και σε περίμενα..., της είπε και την αγκάλιασε σφιχτά...